

Kým uschnú
tvoje slzy

MOTÝL

Marta Fartelová

Copyright © Marta Fartelová 2009
Design © Motýľ design 2009
Cover photo © Isifa 2009
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2009

ISBN: 978-80-89199-90-7

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2010

Marta Fartelová

Kým uschnú tvoje slzy

VYDAVATELSTVO MOTÝL

1. kapitola

Auto sa pomaličky vlieklo tichou uličkou. Hoci Lucia vždy dodržiavala maximálnu povolenú rýchlosť, dnes jej auto skôr brzdilo našťastie nie príliš hustú, večernú premávku. Obavy zo správ, ktoré sa dnes mala doma dozvedieť, spôsobovali jej strnulosť a neschopnosť sústrediť plnú pozornosť na šoférovanie. Na miniatúrnej križovatke odbočila doprava do slepej uličky, po pár metroch sa vynoril z tmy ich dom. Najprv sa jej zazdalo, že je úplne tmavý, ale potom si všimla sliepňavé svetlo v okne, kde mali jedáľenský kút. Zabočila na príjazdovú cestu, zhasla svetlá a vypla motor. Zostala sedieť, nohy akoby jej skameneli a ruky sa jej chveli tak, že nevedela nahmatať kľučku. Pred ňou bol zaparkovaný Petrov kabriolet. Bol to síce starší model, ale aj tak to bolo najnápadnejšie auto v okolí. Bola to jedna z mála výstredností, ktoré si Peter dovolil. Neznášal výstrednosti, pozornosť okolia mu bola proti srsti, ale svojho milovaného autíčka, ktoré dostal ako promočný dar, sa nedokázal vzdať. Zbožňoval ten pocit, keď mu vietor strapatil vlasy a hudba z prehrávača rozozvučala celé okolie. Vždy tvrdil, že v tomto aute cíti, ako ho tóny jeho obľúbených skladieb hladia po tvári. Niekedy, keď sa s ním Lucia viezla, mala pocit, že na malý okamih zacítila ten jedinečný pocit, že sa niečo zvláštne dotklo jej duše. A možno to bola len Petrova blízkosť.

Zhlboka sa nadýchla a vystúpila z auta. Nohy mala ťažké a opuchnuté, dvanásťhodinová služba na traumatologickom oddelení v najväčšej nemocnici hlavného mesta jej dávala poriadne zabrať. Už nebola najmladšia a namáhavú prácu odnášali hlavne jej pekné štíhle nohy, ktoré po službe opuchli na nepoznanie. Niekedy jej napadla myšlienka, že možno by sa konečne mala vzdať práce v nemocnici a nájsť si niečo pokojnejšie, azda prácu v ambulancii nejakého obvodného lekára. Vypisovať recepty, zakladať karty, poklebetiť trochu s pacientmi, to by ju určite neobralo tak

o sily, ako večné pobehovanie po nekonečne dlhej chodbe traumatológie, namáhavé zdvíhanie nehybných pacientov a hlavne časté nočné služby. No tieto myšlienky väčšinou zavrhla už pri ich zrode, pretože svoju prácu, hoci to bola otrocká drina, priam zbožňovala. Pocit, že je každý deň užitočná, stál za všetku tú námahu. Dnešná služba sa však nekonečne vliekla, mala pocit, že hodiny v sesterskej izbe sa pokazili. Keď už konečne prišla ďalšia partia oddýchnutého nemocničného personálu na striedanie, zrazu mala chuť zobrať aj nočnú, len aby oddialila moment, keď sa mala stretnúť s Petrom a vypočuť si ortieľ, ktorý nad ním dnes vyriekli lekári.

Potichu vošla do domu a s námahou si stiahla čižmy z opuchnutých nôh. Prešla do kuchyne, kde sa Peter energicky zvrátil okolo sporáka.

„Ahoj!“ pozdravila potichu.

„Miláčik, vôbec som ťa nepočul. Ešte nie som úplne hotový,“ povedal energicky a hlas mal veselý. Svoju manželku však po toľkých rokoch spoluzitia už nedokázal oklamať. Okamžite zachytila falošný odtieň v jeho hlase a pochopila, že jeho veselosť je len predstieraná. Niekde za ňou zachytila nevýrazný odtieň strachu. Lucia cítila, ako sa jej podlomili nohy. Našťastie mala po ruke stoličku, a preto klesla rovno na ňu.

„Je to zlé?“ zašepkala roztraseným hlasom a cítila, ako jej v hrdle navrela obrovská hrča. Nastalo ticho. Lucia videla, ako Petrovi ovisli plecica a z ruky mu vypadla vareška, ktorú v nej tuho zvieral. Potom sa však náhle vystrel, otočil sa k nej a v očiach mal nekonečné odhodlanie a silnú vieru:

„Stále mám ešte šancu. A verím, že s tvojou pomocou mám nádej nad tým zvíťaziť. Ver mi, nevzdám sa bez boja a použijem všetky dostupné zbrane. Čo však k tomuto boju najviac potrebujem, je tvoja viera. Musíš aj ty veriť, že vyhrám,“ hovoril pevným hlasom a tuho jej zovrel ramená. Pozerali si priamo do očí a čítali si v nich všetko, čo nebolo vypovedané. Bolesť, strach a obavy, ale tiež nádej a vieru. Lucia cítila, ako jej oči zalievajú slzy, hoci proti tomu urputne bojovala. Zažmurkala a pretrela si rukami mokré

líca. Potom chytila Petrovu tvár do dlani, pobožkala ho a vážnym tichým hlasom mu povedala:

„Verím ti! Verím, že to zvládneme.“

Peter ju tuho objal a pritisol si ju na svoju širokú hrud'. Lucia cez tričko zacítila jeho mocné telo. Ako bolo možné, že toto mocné krásne telo skrývalo v sebe takú zákernú chorobu? Ved' vždy bol taký zdravý, plný elánu a túžby žiť svoj život naplno. Hneď ako ho prvýkrát uvidela, pomyslela si, že tento mladý muž má v sebe toľko neskrotnej energie, hoci práve ležal na nemocničnom lôžku a viac ako jednu tretinu tela mal zaliatu v sadre, alebo zaviazanú v obväzoch. Lucia sa hlbšie ponorila do náručia svojho manžela a vdychujúc dôverne známú vôňu jeho tela, nechala sa unášať spomienkami na deň, keď ho prvýkrát uvidela. Robila druhý rok na traumatologickom oddelení a bola svojej práci oddaná celou dušou a tiež mladým neunaviteľným telom. Od malička vedela, čo chce vo svojom živote robiť. Nikdy nemala podobné sny ako jej priateľky, že bude letuška, slávna herečka, či modelka. Už od momentu, na ktorý jej pamäť vedela dosiahnuť, vedela, že keď vyrastie, chce sa starať o chorých ľudí. Aj jej detské hry k tomu vždy smerovali, jej bábiky bývali často choré, zlomili si rúčku, či nôžku, alebo ich bolo treba operovať. Preto nikoho z rodiny ani prinajmenšom neprekvapilo, keď si v ôsmom ročníku dala prihlášku na strednú zdravotnícku školu. Bola usilovná a zanietená študentka, a keď sa konečne v treťom ročníku dostali na prax na skutočné nemocničné oddelenie, oči jej žiarili nadšením a túžbou starať sa o pacientov. A jej nežné a starostlivé ruky a dobrosrdečný úsmev pôsobili na bolesť pacientov ako liečivý balzam, že to nemohlo ujsť pozornému vševidiacemu oku vrchnej sestry, ktorá si ju vzala pod ochranné krídla a po maturite jej okamžite ponúkla miesto na svojom oddelení. Vrchná sestra, dnes už na zaslúženom odpočinku, nikdy svoje rozhodnutie neolutovala. Lucia bola jedným z mála ľudí, ktorí považujú svoje povolanie za poslanie. Aj v ten deň svojím úsmevom rozžiarila ranné odovzdávanie služieb. Dokonca aj Dana, večne nespokojná sanitárka s mrzutým výrazom na tvári, ktorú jej práca nesmierne

obťažovala, trochu pookriala a tentokrát pozdravila aspoň na pol úst a kľúče od skrinky s posteľnou bielizňou zavesila na určené miesto, namiesto toho, aby ich zámerne pohodila niekde, kde by ich jej nástupkyňa z dennej služby dve hodiny hľadala.

„Priviezli niekoho nového?“ vyzvedala sa tradične Lucia, kým si zapínala slušivú sesterskú rovnošatu.

„Hm,“ odvetila jej unavene sestra z nočnej zmeny a vzápätí zazívala.

„Áno? A koho?“ vypytovala sa Lucia neúnavne a tvár mala napätú od očakávania, akoby mali práve nadiktovať výherné čísla lota.

„Z JIS-ky priviezli nejakého mladého. Havária na motorke. Je dolámaný, ale mimo ohrozenia, čaká na operáciu nohy. Sestričky z JIS-ky nás varovali pred jeho matkou, je to vraj hrozná fúria. A v noci sme mali aj jeden exitus,“ poznamenala len tak medzi rečou, akoby hovorila o výmene špinavej bielizne.

„Čo?“ spýtala sa Lucia zhrozená. Stále si nevedela zvyknúť na to, že aj smrť je jednou z neoddeliteľných súčastí jej povolania. Výraz exitus ju zastihol ešte vždy nepripravenú. Stále si hovorila, že si na to bude musieť zvyknúť, ale príliš sa jej to nedarilo. Pred každou službou sa modlila, aby nikto počas jej služby nezomrel.

„Kto zomrel?“ spýtala sa trasúcim hlasom.

„Ten nový pán z osmičky, ktorého včera priviezli. Vyzeral už dobre, ale dostal embóliu. Resuscitovali sme ho vyše polhodiny, ale nepodarilo sa ho vrátiť,“ vysvetľovala kolegyňa a po každej vete zazívala. „Bola to dlhá a ťažká noc,“ dodala ospravedlňujúco a zobrala si zo skrinky kabelku. „Tak príjemnú službu, nech je lepšia ako tá naša,“ zaželala úprimne Lucii a odviekla sa zo sesterskej izby, vlečúc nohy ťažko za sebou.

Lucia si ešte rýchlo vypla vlasy, aby jej pri práci nezavadzali, vkĺzla do ortopedických sandálov, bez ktorých by sa po pár hodinách stalo večné pobehovanie po dlhých nemocničných chodbách neznesiteľným a prihladila si kratučkú bledomodrú rovnošatu. Potom už rezkým krokom vyšla zo sesterskej izby a v ošetrovni začala chystať rannú dávku liekov pre pacientov.

Keď mala všetko úhľadne pripravené na plastovom podnose, vykĺzla z ošetrovne a vkročila do svojho malého raja. Prechádzala medzi posteľami pacientov, pre každého z nich mala okrem liekov dobré slovo, povzbudenie, úsmev, či pohladenie. Často si vymýšľala malé dobromyseľné žarty a potom ich skúšala na pacientoch. Nie každý bol na jej vtipkovanie pripravený, niektorí z pacientov reagovali dokonca podráždene, ale Lucia sa len tak ľahko nevzdávala, pretože bola toho názoru, že humor a smiech liečia a hlavne pomáhajú zabúdať na bolesť, ktorá jej pacientov sužovala. Aj v ten deň vrazila na izbu číslo tri, kde ležal nový pacient, s úsmevom a podnosom, na ktorom mala poukladanú rannú dávku liekov.

„Dobré ráno, páni! Takže dnes máme v ponuke širokú škálu miešaných nápojov: mojito, bloody mary, margarita, martini. Čo si budete priať?“ zaštebotala veselo a prebehla pohľadom po izbe, očakávajúc reakcie pacientov. Zostava na izbe bola skutočne pestrá. Najbližšie pri dverách skoro bez pohnutia ležal starší bielovlasý muž, ktorému z bledomodrých očí sálala dobrota a mierumilovnosť. Ležal na oddelení už viac ako dva týždne po páde na mokrej dlážke v kúpeľni. Pri páde si poškodil bedrový kĺb a k tomu všetkému sa pridružila infekcia a s ňou spojená vysoká horúčka. Antibiotiká zaberali len veľmi pomaly a pán Vřba bojoval o svoj život s choroboplodnými zárodkami a horúčkou, ktoré ho oberali o dôležité sily potrebné na regeneráciu organizmu po operácii. Napriek pretrvávajúcim bolestiam a horúčke, pomaličky pohol hlavou smerom ku dverám a usmial sa. Lucia podišla k nemu a zohla sa nad jeho posteľ, aby rozumela šepkaným slovám, ktoré s námahou vyslovoval:

„Jeden zázračný elixír zdravia by sa nenašiel? Pre istotu by som poprosil dvojitú dávku,“ pokúsil sa zakontrovať. Lucia sa obdivne usmiala, v duchu ďakujúc za pretrvávajúci optimizmus pána Vřbu.

„Ako si bude pán želať. Dvojitá dávka zázračného elixíru zdravia, v podobe širokospektrálnych antibiotík,“ teatrálnie zahlásila a vymenila pánu Vřbovi infúznú fľašu s novou dávkou antibiotík,

dúfajúc, že práve táto dávka bude tá, ktorá konečne porazí infekciu a pomôže vyhrať obľúbenému pacientovi jeho boj o zdravie a život.

„A, pán Makovický, aké bude vaše želanie?“ obrátila sa k druhej prostrednej posteli, kde strnulo ležal mohutný muž s fixačným golierom okolo hrdla a perinou vytiahnutou až po plecia, akoby chcel svoje telo skryť pred pohľadom cudzích, alebo skôr samého seba. Pán Makovický svoj boj o život už úspešne vybojoval, ale už teraz bolo jasné nielen nemocničnemu personálu, ale aj jemu samému, že to nebude ani zďaleka taký plnohodnotný život, aký viedol doteraz. Pri svojej práci na stavbe tento skúsený murár spadol z lešenia a lekári jeho kosti skladali ako puzzle a do tela mu museli umiestniť množstvo železa, aby ich udržali pohromade. No konštatovanie, že môže byť rád, že prežil, čo bol podľa nich jednoznačne zázrak, bolo pre neho malou náplasťou na to, aký život ho čakal v budúcnosti. Zo dňa na deň sa z mocného, pracovitého muža, otca päťčlennej rodiny, stal mrzák, odkázaný na pomoc druhých a peniaze z invalidného dôchodku. Tak aká vďačnosť za život? Tak aký úspešne vyhratý boj? Pán Makovický bez toho, aby Lucii venoval pohľad, hlasom plným trpkosti odvetil:

„Mne dajte radšej povraz!“

„Ale, ale, pán Makovický, vy nám chcete utiecť po lane cez okno?!“ humorne zabodovala Lucia, čím úspešne odvrátila pohromu, hrozíacu z depresívnej poznámky nešťastného pacienta a vyvolala u spolupacientov pobavený, aj keď tichý smiech. „Vy ste teda poriadny beľár. Tuším vás budem musieť viac strážiť, lebo nám tu začnete utekať na zálety a ja budem mať potom u vrchnej problémy,“ dodala veselo, povzbudená náhlou dobrou náladou, ktorú sa jej podarilo na izbe vyvolať. Pán Makovický otočil hlavu a venoval jej pohľad. Chcel sa pokúsiť o pohľad plný ľahostajnosti, odmeranosti a pohrdania, ale Lucia mu v očiach zbadala skrývané pobavenie.

„Sestrička, aj ja som si chcel pôvodne vypýtať lano na útek. Ale ako ste vošli, tak som si pomyslel, že by to bola poriadna hlúposť utekať z raja. Tak by som radšej poprosil jedno mojito

a malý božtek od anjela v modrom na zmiernenie bolesti,“ ozval sa nový pacient pri okne. Lucia sa teda obrátila k nemu a pocítila, ako sa pod jeho pohľadom červená. Bola zvyknutá na podobné poznámky od pacientov a považovala to za prípustné a dokonca milé vtípkovanie, bol to určitý spôsob terapie. Ale pri pohľade na mladého muža pri okne celá zrumenela a srdce sa jej rozbehlo ako splašené. Najradšej by mu ten božk proti bolesti dala a ešte tisíc ďalších. Zháčila sa, bolo to od nej neprofesionálne, myslieť takto na pacienta. Zásadou každej dobrej zdravotnej sestry bolo, nechávať si od pacientov určitý odstup a hlavne nikdy, ale nikdy sa do žiadneho nezamilovať.

„Anjelov zatiaľ určite nevidíte a pokiaľ nebudete znovu hazardovať so svojim životom, tak ešte dlho nevidíte,“ odvetila a v hlase jej zaznelo trochu viac sarkazmu, ako pôvodne chcela. „To mojito bude alko, alebo nealko?“ dodala suverénne.

„Nealko, prosím,“ odvetil mladý muž. „Odkedy ste vošli, sestrička, tak mám závrat aj bez alkoholu,“ dodal, pokým mu Lucia vymieňala infúziu fľašu. Lucia sa nemohla priznať, že aj ona pociťuje závrat pri každom pohľade naňho, naopak, aj naďalej sa tvárila profesionálne a značne odmerane, čím sa pokúšala obrniť voči akýmkoľvek citom, ktoré by mohli prevládať vo vzťahu voči pacientovi.

„Prestriem stôl a môžeme večerať,“ vytrhol ju zo spomienok Petrov hlas. Nežne ju od seba odtisol, postavil sa a na stôl vyložil tanieru a príbor. Do stredu stola postavil svietnik a zapálil novú sviečku, ktorú musel už predtým prichystať. Lucia upriamila pozornosť na dva tanieru na stole:

„Deti s nami nebudú večerať?“ spýtala sa prekvapene.

„Nie, išli k Zuzane. Zostanú tam na noc, zobrali si aj veci do školy. Ráno pôjdu so Zuzaninými deckami rovno na autobus,“ vysvetľoval Peter.

„Čo si im povedal?“ spýtala sa priškrteným hlasom Lucia a cítila, ako sa jej chveje celé vnútro.

„Že chcem pripraviť pre teba prekvapenie. Romantickú večeru vo dvojici.“

„Čo ony na to?“

„Pozreli na mňa, akoby som spadol z Mesiaca, ale príliš to nekomentovali. Boli celkom rady, že môžu spať u krstnej.“

„Nebolo im to podozrivé?“

„Ani nie,“ odvetil Peter nepresvedčivo, pretože si predstavil výraz synovej tváre, keď odchádzal a jeho uštipačnú poznámku, aby si dávali pozor a pohľady, ktoré si so sestrou navzájom vymenili, „snáď majú ich rodičia právo aj na trochu romantiky,“ dodal, aby zahnal manželkine obavy. Medzitým postavil na stôl misy s rozvoniavajúcim jedlom.

„Vyzerá to skvele,“ nadšene hodnotila Lucia jeho dvojhodinové snaženie. „Som už poriadne hladná,“ dodala a naložila si plný tanier rezancov a pikantnej mäsovej zmesi na ázijský spôsob. Peter si tiež dal za naberačku rezancov, ale polial si ich len zeleninovým vývarom, ktorý si predtým odložil bokom. Lucia to hneď zaregistrovala a vidlička, ktorou si mierila do úst, jej zastala na polceste.

„Máš diétu?“ spýtala sa zarazene v duchu ľutujúc, že vôbec položila túto otázku, pretože vopred vedela odpoveď.

„Musím si trochu dávať pozor,“ odvetil Peter a ľahostajne mávol rukou. „Ale ty si nenechaj pokaziť chuť do jedla.“

Lucia prikývla a pustila sa do jedla. No cítila, že chutné a s láskou pripravené jedlo sa jej vôbec nekľíže dole hrdlom, naopak, mala pocit, že zväčšuje svoj objem. Naposledy mala takýto pocit, keď ju v školskej jedálni nútili jesť špenát. Aj vtedy sa rozplakala.

„Lucka, nemusíš to jesť,“ povedal Peter unaveným hlasom.

Lucia sa ešte viac rozvzlykala a mala pocit, že sa neprehltnutým sústom zadusí. Strmoo sa postavila, až prevrhla stoličku a utekala do kúpeľne. Prudko dávala a telo sa jej prehýbalo v kĺboch. Jedlo z biedneho nemocničného obeda žalúdok už dávno strávil, a tak len namáhavo vyvrhoval kyselinu, ktorá zanechávala v ústach odpornú horkú chuť. Keď Luciú prestalo napínať, s námahou klesla na studenú dlažbu vedľa záchodovej misy. Cítila, že jej zátylok obliat studený pot a triaška sa šírila celým telom.

Oči mala opuchnuté od prívalu slz a v ústach chuť blenu. Ozvalo sa nesmelé zaľukanie na dvere:

„Si v poriadku, miláčik?“

„Už je to lepšie,“ odvetila s námahou. „Dám sa do poriadku.“ Opláchla si tvár studenou vodou a umyla si zuby. Pomaly, ticho našľapujúc, vyšla z kúpeľne. Peter už prezieravo spratal medzi tým zo stola.

„Prepáč,“ zamumlala Lucia na ospravedlnenie.

„Budem sa asi musieť zlepšiť vo svojom kuchárskom umení,“ pokúsil sa zavtipkovať Peter.

„Povedz mi všetko, prosím, lebo sa ináč zbláznim,“ prosila Lucia naliehavo.

„Mám karcinóm žalúdka,“ vyriekol ortieľ.

„Je to isté?“ neveriacky sa spýtala Lucia, dúfajúc, že vysloví nejaké to ale, nejaké pochybnosti zo strany lekárov, niečo, čo oddialí tú pravdu, dá im čas dúfať, čas pre nádej.

„Biopsia aj markerová analýza boli pozitívne. Nie sú žiadne pochybnosti,“ oznámil Peter tú prišernú správu vecným hlasom, akoby sa to týkalo niekoho úplne iného.

„Kedy to chcú vybrať?“ Lucia sa bála vysloviť slovo rakovina, nádor, karcinóm. Mala pocit, že kým to slovo nevysloví, kým bude nazývať manželovu chorobu len *to*, tak nepochybné túto záker-
nú chorobu do ich životov. Akoby sa pravda stávala pravdou až vtedy, keď sa vyriekne.

„Operáciu naplánovali na utorok. Včasný vyoperovanie nádoru je vraj hlavným faktorom pre úspešnú liečbu,“ vysvetľoval pokojne Peter a Lucia len prikyvovala. „A spolu s gastrektómiou spravia aj disekciu lymfatických uzlín,“ dodal akoby len tak mimochodom.

„Aj lymfatické uzliny?“ zahabkala Lucia, keď si uvedomila, čo jej manžel práve povedal. „Je to nutné?“

„Vraj je to určitá poistka, aby sa zabránilo metastázovaniu.“

„Ach, Bože!“ zaúpela Lucia. Hoci sa celý život pohybovala v medicínskom prostredí, odborná terminológia, ktorú pred chvíľou jej

manžel použil, ju desila. O to zvlášť, že doteraz nikdy nepatrila do ich života.

„Lucka, neboj sa! Zastavia to, uvidíš,“ presvedčivo povedal Peter a pozrel jej uprene do očí.

„Viem,“ odvetila s odhodlaním Lucia. „Musia to zastaviť.“

Chvíľu obidvaja mlčky sedeli, každý ponorený do svojich vlastných myšlienok, hoci bolo jasné, že sa uberajú rovnakým smerom.

„Kedy to povieme deťom?“ spýtala sa zrazu nesmelo Lucia.

„Lukášovi by som to chcel povedať sám, ak nič nenamietáš. Bol by som rád, keby to bolo medzi nami chlapmi. Zoberiem ho cez víkend niekde na výlet a opatrne mu to poviem. Na druhej strane Laura by to asi skôr prijala od teba.“

Lucia len prikývla. Súhlasila s manželom. Lukáš na otcovi lipol, bol jeho vzorom, každé otcove slovo bolo zákonom. Jej prítomnosť pri oznámení takejto správy mohla byť len na škodu. Dokonca aj slzy medzi chlapmi boli iné, také chlapské. Laura bola silnejšia nátura, vedela sa vždy skôr otriastať a ísť ďalej. Uvedomovala si, že Peter si vzal ťažšiu úlohu na seba.

„Skúsme na to nemyslieť,“ navrhol Peter. „Užime si tieto dni. Smiem prosieť?“ navrhol zrazu s chlapčenským nadšením.

„Nehrá nám hudba,“ pripomenula mu Lucia a rozosmiala sa.

„Ani som si nevšimol. Vieš, že ja hudbu počujem všade a najviac v tvojom smiechu,“ odvetil s úsmevom a pustil medzitým prehrávač. Pritiahol si ju k sebe a pomaly kĺzali po jedálni v nežnom rytme rockových balád, tichučko jej do vlasov spieval:

Don't you cry tonight,

I still love you baby.

Don't you cry tonight.

Vždy jej spieval. Spieval a hral. Zamilovala sa doňho aj pre ten jeho lesk v očiach, keď rozprával o hudbe. Aj vtedy, keď ležal u nich na traumatológii, mal často na ušiach slúchadlá walkmanu.

Preto ju nepočul, keď mu kázala, aby si zmeral teplotu. Musela podísť k nemu a zamávať mu pred očami teplomerom.

„Prepáčte, sestrička. Nepočul som,“ ospravedlňoval sa trochu zahanbene. Nielenže nepočul, ale bol úplne v inej dimenzii, ako vždy keď počúval hudbu. Zasunul si teplomer pod pazuchu a ešte stihol rýchlo chytiť Luciu za ruku, skôr ako prešla k ďalšej posteli.

„Nechcete si to vypočuť, sestrička? Je to nový album od U2. Je fakt skvelý.“

Lucia cítila, ako ňou po jeho dotyku prebehla triaška. Rýchlo si vymanila ruku a otočila sa k vedľajšej posteli pána Makovického, aby zakryla rumenec, ktorý jej zalial tvár.

„Musím rozdať teplomery,“ odvetila, hoci by si najradšej sadla na jeho posteľ a počúvala s ním jeho obľúbenú hudbu, hoci aj celé hodiny.

„Tak keď rozdáte teplomery. Aspoň na chvíľku. Zatiaľ nájdem jednu skvelú skladbu,“ žobronil. „Prosím!“

„Dobre, dobre. Potom na chvíľu dobehnem,“ sľúbila Lucia s predstieranou blahosklonnosťou v hlase. Stále si opakovala, že je to pacient ako každý druhý. A ona je k pacientom milá, pozorná, ale nemôže všetok čas venovať len jednému.

Keď zapísala teploty, prišla a on jej pustil kúsok skutočne krásnej skladby. Odvtedy chodila častejšie a on mal vždy pre ňu pripravenú pieseň. Počúvala hudbu z jeho walkmanu a on sa na ňu pozeral. Skúmavo jej hľadel do tváre a občas si priložil svoje ucho k jej. Počúvali spolu a ich srdcia bili v rovnakom rytme.

„Nepôjdeme si lahnúť? Som nejaký unavený,“ pretrhol Peter niť jej spomienok.

„Och, prepáč! Neuvedomila som si, aký ťažký deň máš za sebou.“

„Nemocnice sú fakt únavné,“ pritakal, vypol hudbu a poobzeral sa po kuchyni.

„Zajtra to dám do poriadku. Chcem si ísť ľahnúť s tebou,“ povedala Lucia, akoby mu čítala myšlienky. Pomaly vyšli po schodoch do spálne, ako dvaja unavení starci. Vyzliekli sa a nahí sa k sebe pritúlili. Na milovanie im už nezostala žiadna sila, zato im zostalo objatie a vzájomná blízkosť. To bolo práve to, čo v tejto chvíli obidvaja najviac potrebovali. Lucia sa pokúšala zaspáť, chcela byť na druhý deň čerstvá, aby mohla čo najviac času stráviť so svojim milovaným a chorým manželom. Teraz bola každá chvíľa vzácna. No nedarilo sa jej. V hlave mala príliš veľa myšlienok na to, aby jej dovolili zaspáť. V utorok mal ísť Peter na operáciu a Lucia vedela, že najbližšie obdobie strávi jej manžel a s ním aj celá rodina v nemocnici. Bude to však iné, ako keď tam Peter ležal pred šesťnástimi rokmi. Jeho mladý organizmus sa rýchlym tempom regeneroval a jeho zdravotný stav sa vtedy zo dňa na deň zlepšoval. Boli vtedy mladí, zaľúbení a šťastní. Nemocnica bola pre nich tým najkrajším miestom na svete, pretože tam mohli byť spolu.

„Kam sa chystáš?“ spýtala sa Luciina sestra Zuzana, keď videla, ako sa jej mladšia sestra pred zrkadlom maľuje.

„Do práce, kam inam,“ odvetila Lucia a snažila sa tváriť úplne nezaujate.

„Odkedy sa do práce maľuješ, akoby si išla na ples?“

„Dala som si akurát maskaru a na pery trochu rúžu,“ oponovala rozhorčene Lucia.

„A okrem toho si si na seba naliala pol litra môjho parfumu a spod trička ti vytrča moja podprsenka,“ akoby mimochodom poznamenala Zuzana.

„Len som si raz kvapla na zápästie,“ bránila sa odhalená mladšia sestra.

„No jasné,“ sarkastickým tónom poznamenala Zuzana. „A tá podprsenka ti musí byť veľká. Máš aspoň o dve čísla menšie prsia.“

„O číslo,“ odvrkla rozhorčene Lucia. „A dala som si do nej trošku vaty.“

„Tak povieš mi už konečne, kvôli ktorému lekárovi sa tak parádiš!“

„Nie je to lekár,“ vykĺzlo Lucii.

„Takže pacient,“ zasmiala sa sestra dobromyseľne. Lucia sa začervenala a začala si rýchlo prečesávať vlasy. „Ale do pacienta by si sa nemala zamilovať. Je to neprofesionálne,“ podpichovala ju Zuzana. „Potom si nedokážeš zachovať odstup a čo keď potom netrafiš, keď mu budeš pichať injekciu, lebo sa ti od samej lásky budú triasť ruky?“

„Nie som zamilovaná,“ obhajovala sa nie príliš presvedčivo Lucia.

„To môžeš hovoriť, vieš komu,“ odula sa Zuzana naoko. Potom však zaliečavo vyzvedala: „Ako vyzerá? Je fešák? Je mladý?“

„Je to najkrajší a najmilší chlapec, akého som kedy videla,“ rezignovala Lucia a v hlase jej zaznela neha. „Viem, že by som nemala tak o pacientovi rozmýšľať, ale naozaj sa mu nedá odolať.“

„Prestaň byť taká strašná profesionálka. Si mladá. A okrem toho, keď sa vylieči, už nebude tvoj pacient.“

„To je pravda,“ pozrela prekvapene Lucia na svoju sestru, ako by jej odhalila nejaké dlho utajené tajomstvo. Pozrela sa poslednýkrát na seba do zrkadla a podišla ku dverám.

„Vypni si vlasy. Tak ti to svedčí. Nech sa mu viac páčiš,“ zakričala za ňou sestra a Lucia len naradostene prikývla a utekala na autobus, ktorý ju mal odviezť bližšie k Petrovi, tomu najkrajšiemu a najmilšiemu chlapcovi, akého kedy v živote stretla.

Keď prišla do práce, rýchlo vkĺzla do rovnošaty a ponáhľala sa pripojiť k sanitárovi, ktorý rozvážal pacientom večeru. Izby číslo jedna a dva mal sanitár už za sebou a vozík odstaviť pred treťou izbou, v ktorej ležal Peter. Lucia vošla prvá a od dverí zdravila osadenstvo izby:

„Dobrý večer, páni. Nesie sa večera...“ ďalšie veselé slová jej zamrzli na tvári. Pri Petrovej posteli stáli dve ženy. Mladšia, vysoká, štíhla brunetka, oblečená v prvotriednom smotanovo bielom kostýme, upierala svoje veľké mandľovo hnedé oči na Petra a vôbec sa nedala príchodom nemocničného personálu rušiť. Zato staršia dáma vrhla na Luciu zlostný pohľad a zaujala svojím telom okamžite útočný postoj. Hoci bola menšieho veku, na prvý pohľad

pôsobila autoritatívne. Bezchybný účes a mejkap, tmavý na mieru šitý kostým, pravdepodobne dielo toho istého krajčírskoho salónu ako kostým mladej ženy, množstvo drahých šperkov na hrdle a rukách dodávali tejto žene ešte väčšiu vážnosť. Ešte skôr ako prehovorila, Lucia začala tušiť problémy.

„Sestra, okamžite mi vysvetlite, prečo môj syn ešte stále nebol preložený na samostatnú izbu. Primár mi prisľúbil, že po operácii ho odtiaľto preložia,“ spustila neprijímnym hlasom, plným arogancie.

„Mami...“ pokúsil sa zastaviť Peter svoju matku, ale tá si jeho námietky nevšímala a pokračovala vo svojich sťažnostiach.

„Ako sa tu má uzdraviť, keď leží v takomto... takomto depresívnom prostredí,“ dodala, pozerajúc pritom s pohrdaním na posteľ, kde ležali Petrovi spolubývatelia.

„Prepáčte, ale o preložení nič neviem,“ pokúšala sa protestovať Lucia.

„Tak sa spýtajte. Za čo vás platia, za nosenie rovnošaty a roznášanie jedál?“ osopila sa na ňu.

„Ale...“ začala Lucia vetu, cítiac, že sa jej do očí tlačia slzy hnevu a poníženia.

„Nechcem počúvať žiadne ale, zavolajte mi niekoho kompetentného,“ skočila jej Petrova matka do reči. „Nebudem sa tu vybavovať s nejakou študentkou,“ dodala a otočila sa Lucii chrbtom. Luciine slzy sa nedali už zastaviť, nekontrolovateľne jej vybehli z očí. Rýchlo sa zvrtila a vybehla z izby. Preto už nemohla počuť Petrove slová, ktoré adresoval svojej matke:

„Mama, čo si to dovoľuješ?“ skríkol na ňu. Matka sa na neho prekvapene pozrela, nečakala takúto reakciu. „Je to šikovná a skúsená sestra a ty s ňou zaobchádzaš ako s handrou. A vôbec nikto ňu nežiadal, aby si mi vybavovala nejaké preloženie. Je mi tu dobre a noha sa mi skvele hojí. Od budúceho týždňa mám začať rehabilitovať, tak o čo ti ide?“

„To je teda vďačnosť. Tak ja sa snažím, aby si sa mal čo najlepšie, aby ti nič nechýbalo. Trpnem nad твоjím zdravím. A ty sa mi takto odvdáčuješ?“ plačlivo sa sťažovala.

„Mama, som ti vďačný za tvoju starostlivosť, ale nemusíš kvôli tomu ponižovať iných ľudí. A okrem toho mi absolútne nič nechýba,“ odvetila s pokojom Peter.

„Mohol by si sa mi aspoň ospravedlniť, že si na mňa zvyšoval hlas,“ odvrkla.

„To skôr ty by si sa mala ospravedlniť tej sestričke,“ nezostal jej nič dlžný Peter.

„To, dúfam, nemyslíš vážne?“

„Smrteľne vážne.“

„Tak už mám toho naozaj dosť,“ otočila sa na opätku Petrova matka a odkračala so zdvihnutou bradou ku dverám ako kráľovná. Vo dverách sa otočila na mladú ženu, ktorá len mlčky pozorovala celé divadlo.

„Ideš, Natália?“

„Hneď, pani Riessová, len sa rozlúčim,“ odvetila poslušne mladá žena a naklonila sa k Petrovi. „Tak sa rýchlo uzdrav! Ešte sa zastavím,“ pošepla mu a zohla sa k nemu ešte bližšie. Peter jej rýchlo nastavil líce, na ktoré mu vtisla bozk, snažiac sa zakryť svoje sklamanie z Petrovho ľahostajného postoja voči nej. Nemohol si však pomôcť, hoci sa poznal s Natáliou celé roky, dalo by sa povedať, že celý život, nikdy k nej nepocítil viac ako len kamarátstvo. Ich rodiny sa priatelili a oni trávili v detstve spolu veľa času. Vtedy ako deti si boli veľmi blízki. No, ako plynul čas, ich cesty, názory a záujmy sa čoraz viac vzdalovali a hoci si rodičia priali, aby ich náklonnosť vytrvala až do času, keď budú môcť vstúpiť do zväzku manželského, ktorý by ich rodiny a hlavne ich majetky zviazal pevnejším putom, ako bolo priateľstvo, Peter k Natálii nepocítoval ani telesnú a už vôbec nie duševnú náklonnosť. Jej rodičia i samotná Natália ešte stále dúfali, že vytrvalosťou zlomia jeho tichý odpor, veď sami boli svetlým príkladom toho, že základným stavebným prvkom dlhotrvajúceho manželstva nemusí byť len láska, ale aj iné hodnoty, ako napríklad peniaze, dobré meno, či iný majetok.

Keď sa za Natáliou zavreli dvere, Peter sa otočil k svojim spolumilujúcim:

„Prepáčte,“ zašeptal zahanbene.

„Nič sa nestalo,“ odvetil pán Vřba. „Rodičov si človek nevyberie. Len mi je ľúto sestričky Lucky, tá sa musí cítiť hrozne.“

Hneď ako to pán Vřba dopovedal, Peter sa načiahol za zvončekom nad posteľou a niekoľkokrát ho dôrazne stlačil. O pár sekúnd sa otvorili dvere.

„Čo sa deje, mladý muž?“ spytovala sa vo dverách vrchná sestra.

„Treba mi na záchod,“ zamumlal prekvapene Peter.

„No, vyzeralo to, že vám ide o život,“ frflala vrchná a otočila sa vo dverách. O pár sekúnd prišiel sanitár s močovou fľašou.

„Ale... ja by som to zvládol na záchod,“ protestoval zahanbene Peter.

„Vrchná povedala, že ešte nesmiete chodiť,“ nekompromisne trval na svojom sanitár. Peter teda neochotne absolvoval ponižujúcu procedúru.

Lucia sa neukázala najbližšie dve hodiny, buď poslala inú sestru, alebo sanitára. Peter sa bál znovu zvoniť, lebo videl, že to nemá zmysel. Ležal na posteli a namrzene cival do okna.

„Skúsím ti pomôcť, chlapče,“ navrhol pán Vřba.

„Ako?“ spýtal sa prekvapene Peter.

„No, ja nezvyknem príliš otravovať sestričky zvončením. Keď to výnimočne spravím, zľaknú sa, že sa niečo deje. Možno príbehne práve Lucia, tá ma vždy najrýchlejšie nohy.“

„Už vám niekto povedal, pán Vřba, že ste poklad?“

„Hm, moja žena,“ odvetil. „Vždy hovorila, že som ako ten poklad, len kopať a kopať,“ dodal a Peter vybuchol do hlasného smiechu. Keď sa schuti nasmiali, pán Vřba zazvonil rázne na zvonček, dokonca dvakrát. Neprešlo ani desať sekúnd a do izby vrazila vyľakaná Lucia.

„Preboha, čo sa stalo, pán Vřba?“

„Zlatinko, potreboval by som jednu láskavosť,“ pozrel na ňu prosebne.

„Samozrejme, pre vás čokoľvek.“

„Ak neupokojíš toho mladého muža pri okne, aby konečne toľko nevzdychal, tak ho budem musieť utĺcť tou jeho barlou,“

povedal vážne pán Vřba. Keď Lucii došlo, čo vlastne povedal, nemohla nič iné, len sa rozosmiať.

„Vy ste teda riadny beřár, pán Vřba. To sa vám podarilo, takto ma nachytať.“

„Lucka, dajte mu šancu, nech vám to vysvetlí.“

„Ale robím to len kvôli vám, pán Vřba,“ odvetila Lucia a žmurkla naňho.

„Viem, však preto sa tak rýchlo uzdravujem,“ odvetil, hoci Lucia videla jeho tmavé kruhy pod očami a podľa dotyku cítila, že ním zase lomcuje dosť vysoká horúčka.

„Ešte vám zbehnem po taký malý vitamín na povzbudenie a potom sa s ním porozprávam,“ povedala a vzápätí mu priniesla liek proti teplote, nežne mu vložila teplomer pod pazuchu a skontrolovala infúziu s antibiotikami. Potom podišla k Petrovej posteli.

„Sestrička Lucka, veľmi ma mrzí ten matkin výstup. Správala sa k vám nemožne,“ rýchlo sa ospravedľoval.

„Som zvyknutá, že pacienti, alebo príbuzní sú nahnevaní, hlavne keď uzdravovanie neprebieha podľa ich predstáv, ale toto ma zaskočilo, hlavne preto, že vám sa tak darí.“

„Viem. Nemyslíte si, sestrička, že som niečo vedel o tom matkinom nápade dať ma preložiť na jednotku. Bol som rovnako zaskočený ako vy.“

„Možno preto ste sa ma nezastali,“ potichu šepľa Lucia, pozerajúc do zeme.

Peter ju rýchlo chytil za ruku. Snažila sa mu vymaniť, ale nepustil ju: „Ale zastal, len ste to už nepočuli.“ Lucia cítila, ako pookrieva. Vedela, že ju budú ešte chvíľu slová Petrovej matky bolieť, bolo to príliš ponižujúce, ale na Petra sa už nehnevala. Nemohol za to, akú má matku.

„Pustíte mi nejakú peknú skladbu?“ navrhla Lucia na znak zmierenia. Peter sa na ňu šťastne usmial a podal jej slúchadlá. Skladbu pre Luciu už mal dávno pripravenú, a tak len stlačil gombík prehrávania.

Lucia sa ráno postavila z postele unavenejšia, ako si do nej líhala. Hoci sa pokúšala zamestnať svoju myseľ peknými spomienkami, do hlavy sa jej neustále vkrádala všade prítomná realita. Pozrela na Petra. Ležal horeznačky na posteli, ruky mal zložené pod hlavou a neprítomne civel do plafónu. Mala pocit, akoby cez noc zostarol o niekoľko rokov. Bolo jej jasné, že ani on príliš veľa nenaspal.

„Spravím ti kávu?“ spýtala sa.

„Kávu by som nemal,“ odvetil trochu ospravedlňujúco a Luciu zamrzelo, že ju na to vôbec musí upozorňovať. Vedela však, že prijať Petrov stav a premietnuť ho aj do praktického života sa jej určite nepodarí za jednu noc. „Ale dal by som si nejaký bylinkový čaj na povzbudenie,“ dodal Peter.

„Prinesiem ti ho do postele.“

„Si môj poklad,“ Peter sa na ňu vďačne zahľadel. Pobožkala ho jemne na pery, akoby bol z porcelánu. O pár minút mu priniesla čaj a k tomu hrianku jemne potretú marhuľovým džemom. Peter čaj s pôžitkom vypil držiac šálku pevne obidvomi rukami, ale hrianky sa ani nedotkol. Nevyčítala mu to a bez slova odniesla podnos do kuchyne, kde sa nad nedotknutými raňajkami srdcervúce rozplakala. Dusiac v sebe vzlyky, ktoré mohutne otriasali celým jej telom, vbehla do kúpeľne a zamkla za sebou dvere, k ústam si pritisla uterák. Nechcela Petrovi pridávať starosti, túžila byť mu oporou, bolo to však príliš ťažké a príliš náhle. Osprchovala sa a čiastočne tak zmyla zo seba únavu z prebdenej noci. Keď vošla do spálne, postele už boli ustlaté. Chvíľu zostala prekvapene stáť, no potom z prízemia začula tiché tóny klavíra. Zišla dole a pred dverami do Petrovej pracovne zháčená zastala. Skladba, ktorú hral, bola deprimujúca, alebo to možno bol spôsob, akým dnes hral, akoby sa snažil všetku bolesť, strach a úzkosť položiť na čierne-biele klávesy svojho klavíra, akoby sám klavír vzdychal spolu s ním, akoby struny v jeho čiernom tele ronili slzy. Lucia cítila, ako sa chveje, vybehla na chodbu a schmatla kabát a na nohy si navliekla staré čižmy, ktoré nosila už len do záhrady. Rýchlym krokom sa vydala po ulici, nerozmýšľajúc nad tým, kam ju zavedú